

תבוא - ח"י אלול ח"י"ט

חסידות מגלה שהחיות של היהודי הוא תומ"צ – שזהו הפנימיות שלו. חסידות חב"ד הוא החיות פרטי שבא בפנימיות ובהתיישבות – "וירשתה וישבתה בה".

"כי תבוא על הארץ" קאי על הזמן שלאחר ירושה וישיבה. כי עד שכל בני" לא התיישבו בארץ אין זה נקרא ביאה בשלימות. והשייכות דפרשת תבוא לח"י אלול הוא שענין החסידות הוא שהאדם "יבוא" לתוך העבודה דתומ"צ, שלא ישאר בו נקודה שאינה חדורה בתומ"צ.

והביאור בזה: חסידות היא ההכנה לגילוי המשיח, מפני שהגילוי דמשיח הוא הגילוי דפנימיות עתיק, וחסידות ממשיכה ומגלה את פנימיות עתיק.

והענין, דחיצוניות הוא מדריגה ששייכת לזולת, אך בפנימיות המדריגה אין מציאות שחוץ ממנה, וא"כ כשהאדם עושה דבר בפנימיותו הרי היא מתאחדת איתו לגמרי.

וזהו ענין החסידות, שמגלה את החיות דהאדם, דענין החיות מתאחדת עם הגוף ונעשים מציאות אחת. והחסידות מגלה איך שמצד הפנימיות האדם הוא עצם אחד עם תומ"צ.

ובחיות ישנה חיות כללי וחיות פרטי, ועד"ז בחסידות, שישנה חסידות הכללית וחסידות חב"ד שמביאה את החיות לכל אבר פרטי, גם מצד ענינו דהאבר ההוא. ובזה ישנה מעלה על חיות הכללי, כי בחיות הפרטי בא החיות בפנימיות ובהתיישבות - "וירשתה וישבתה בה".